

τε και το Βεργίλιο; Οι δικοί μας πολιτικοί μόνο στού Ψυρρή και στα 'Αναφιώτικα περιοδεύουν, μαζί με τόν Κώστα και τόν Παύλο, παιδιά του κόμματος.

Αυτά τα πράματα δεν πρέπει να γίνονται σήμερα.

Οί πολιτικοί άντρες πρέπει να είναι σοβαροί και να μη ρεζιλεύουν έτσι το μούτσονό τους, μιλώντας στα θέατρα.

Αυτά γινόντουσαν μόνο μια φορά κ' έναν καιρό στην 'Αρχαία Ελλάδα και στην 'Ιταλία τόν καιρό της 'Αναγέννησης.

Σήμερα κάνουν τέτλια και οί Βουργάροι.

Τί θέλουν τάχατες να μας μάς πούνε με αυτά; πώς αυτοί είναι απόγονοι τών 'Αρχαίων Ελλήνων; Δεν πιστεύω. 'Εμείς είμαστε, που καθόμαστε με στόμα άνοιχτό και τούς θαμάζουμε.

Σ. ΧΑΡΑΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τόν καινούριο τίτλο του «Νουμά», απλό και καλλιτεχνικό, τον έσχεδισε ο Σμυρνιός καλλιτέχνης κ. 'Ιωαννίδης.

— Ο «Νουμάς» εύχαριστώντας τον, δεν μπορεί να κρύψει και τη χαρά του που ξεφορτώθηκε επιτέλους την περίφημη εκείνη κυρά του παλιού τίτλου, που την κουβαλούσε τριάντη ελάκεια χρόνια στη ράχη του, όπως ο Χατζηδάκης τη σόλοικη υποτακτική του κι ο Δημητράκος πούλος το φάσμα του Ουγκώ!

— Στο φύλλο της άλλης Κυριακής δημοσιεύουμε άρθρο του κ. Γ. Σκληρού.

— Το βιβλίο του «Τό κοινωνικό μας ζήτημα» πουλιέται στα γραφεία μας 50 λεπτά (αντί 1 δραχμής που πουλιέται στα βιβλιοπωλεία). Στο εξωτερικό στέλνεται με 70 λεπτά.

— Το βιβλίο του 'Ελισαίου Γιαννίδη «Γλώσσα και Ζωή» θα τυπωθεί σε λίγο.

— Άρθρο γλωσσολογικό του Φιλήτου για το «Ο δάσος και η αναουσία» δημοσιεύεται στο φύλλο της άλλης Κυριακής.

Ο ΙΔΙΟΣ

νο και μόνο. Δεν την άπονάρκωνε. 'Η Κατινούλα μόλις τό πίστεβε πως δεν πονούσε: «'Αφέντη μου, αφέντη, τού έλεγε, στάληθεις είμαι φτυχισμένη.»

Ένα φύλλο τριανταφυλλού που χαδέβεις, ένα φρέσκο νερό που σε δροσίζει το καλοκαίρι, ένα ξεφυράκι που ήμερα φυσά και διαβλίνει, ένα βελούδο που το χέρι σου γλυστρά και πουθενά δε σου πειράζεται το δέρμα, να, τέτοιες σταθήκανε κ' οι τέσσερις εκείνες οι μέρες για τόν 'Αντρέα και για την Κατινούλα. Την περιποιότανε, τη νοιαζότανε, όχι σαν άρρωστο, μα σαν παιδί του και στιγμή στιγμή δεν έφευγε από κοντά της.

— «Μαζί σας, αφέντη, μαζί σας, το ξέρω πως θα γειάνω. 'Αχ! είμαι τόσο καλά. Γίνεται τώρα η καρδιά μου περιβόλι, λουλούδα βγάζει.»

Έβρισκε μέσα του κι ο 'Αντρέας όλα χαριτωμένα όμορφα νόστιμα λόγια να της λέη. Μόνο μια φορά της είπε και πιο θλιμμένα. Έσκυψε στο κρεβάτι της, όπως συνήθιζε και στο Χαμονοκόρφι, την κοίταζε και της κένει.

— «Κατινούλα μου, άμα μπορέσω, θα σε πάρω από δω, να πάμε σπίτι.»

Κάθησε δίπλα στο κρεβάτι, έπιασε τα δάχτυλά της και ξακολούθησε.

— «Τό σπίτι, τώρα που δεν είσαι, άφρότου δεν είσαι, μου έρχεται σαν έρμια. Έσύ, Κατινούλα, τό ξέρεις πως δε ζω φτυχισμένος. Την Κυρία τη θυμάσαι και πάντα σου την αγαπάς. Μη βλέπης τα γράμματά μου. Πολλές, πολλές φορές τραβιόμυαι στο έρπαστήρι και κλαίω. Κατινούλα μου, πρέπει πια σπίτι να ξανάρθω.»

Κι από τα βλέφαρά του στα δάχτυλά της στάλαζε ζεστό ένα δάκρυ.

Περισσότερο ίσως από τη μορφήν, περισσότερο από τα γιατρικά του κ. Κούρη, το δάκρυ εκείνο τού

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γά Π. Π. Χαριτωμένα το άρθράκι, μα δεν αξίζει να πικραίνουμε το φίλο Σταθοπούλα (καθώς τον γράφεις) για τέτλια συνηθισμένα δημοσιογραφικά φυλλοπηδήματα. — κ. Β. Δ. Θεοφ. στη Σάμο. Λάβαμε το χειρόγραφο. Καρτερούμε τώρα και το γράμμα του Ψ. καθώς μας γράφεις. — κ. Παντ. Παν. στην Πέτρα της Μυτιλήνης. Σου στέλνουμε το φύλλο χάρισμα, καθώς το πιθυμείς. Καλό όμως και να ξέρεις πως κι ο κ. Πάλλης κι όλοι οι συνεργάτες του Νουμά πλερώνουν τη συνδρομή τους. Λογάριασε μοναχά πόσα ταχυδρομικά πλερώνουμε το χρόνο για τόν κάθε συνδρομητή τού 'Εξωτερικού.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΗΘΗΤΡΙΝΗ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α.Ι.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

«Τόρμα άνωτέρας τεχνικής εκ-
παιδείσεως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Γραφεία Πλατεία Κάνιγγος και
όδός Σταδίου 20.

ΣΧΟΛΑΙ

Άνωτ. Έμπορική.—Βιο-
μηχανική.—Γεωργική,
—Μηχανουργική.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

'Αντρέα, δάκρυ που δεν είτανε δάκρυ σπλαχνίας, άφού δεν πονούσε η Κατινούλα, δάκρυ που είτανε δάκρυ της αγάπης, της έδωσε της άνήμπορηςμπορεσιά, έδωσε δύναμη της αδύναμης. Έβαμε θέληση να γειάνη.

Τά λόγια και το δάκρυ τού 'Αντρέα τόν ήσυχάνανε και τόν ίδιο. Έτσι, χωρίς να τό υποψιάζεται, της μολογούσε τό αίτημα της καρδιάς του. Τό μόνο τό μολόγημά της. 'Η καρδιά του όμως μιλούσε γλώσσα κρυφή που ίσως να την καταλάβαινε πιο ξάστερα κ' η Κατινούλα, την καταλάβαινε κι από τα παραμικρά. Για να μην την αφήση ούτε δεφτερόλεπτο μόνη, έστειλε τό δούλο να τού αγοράση στουπτόχαρτο που τό χρειαζότανε. Τού έφερε ο δούλος από δυό χρώματα, κόκκινο και τριανταφυλλί. Της είπε, άφτή να διαλέξη. Τό τριανταφυλλί διάλεξε άμέσως η Κατινούλα.

— «Είναι άχ! τό χρώμα μου τό προτιμημένο. Δέ σάς φαίνεται ωραίο και σας;»

— «Λοιπόν από δω κι όμπρός, και γώ θα τό προτιμήσω.»

Μακάρι! Μακάρι τό χρώμα της υγείας να τό δη τώρα κ' η ζωή τους. Μακάρι και πάλε στα μάτια του να φανούν ροδισμένες οι σαρκούλες που τό μάβρο τό πρήξιμο τις άποτυφλώνει.

— «Γιατρέ, μάς πέτυχε η μορφήν», έλεγε ο 'Αντρέας τού κ. Κούρη, τη βραδεία που έφευγε.

— «Να γλυτώσουμε τώρα κι από τό πρήξιμο, γιτσι όσο βαστά, μπορεί ο κίντυνος να ζυγώση από τη μιάν ώρα στην άλλη.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑ'.

Η Όλγα.

Ο 'Αντρέας, ό τι κι άν τού προμάντεβε ο κ. Κούρης, ο 'Αντρέας έπικζε. Ο 'Αντρέας πρόσμενε.

Πρόσμενε την άνοιξη. Για είγουρο τό περνούσε πως με την άνοιξη θα γειάνη τό παιδί του. Να τό ξεκαθαρίσουμε κιόλας μια και σώνει, ο 'Αντρέας πρόσμενε τις έξη τού Μάρτη. Λοιπόν ώρισμένη μέρα. Τις έξη τού Μάρτη, πέτσι, άξαφνα, έγινε καλά η Κατινούλα. Διαλύθηκε μονοματιάς τό κακό. Και φέτε θα διαλυθώ τό ίδιο. Λές μάλιστα κι άνυπομονούσε να φανή πια κ' η άνοιξη. Γιατί να κρέμεται από τις έποχές τού χρόνου, από τη ζέστη, από τό κρύο ή δόλια μας υγεία; Είναι τάχα σωστό; Είναι ταχτικό; Είναι δικίο;

Από την ψεινή την άπογεματιανή με την Κατινούλα τού είχε άπομείνει μια πολύ καλή εντύπωση. Την έφερε τό δειλινό, στην κάμερή του, στο νούμερο πέντε. Ήπιανε τό σαγάκι τους μαζί. Δεν πονούσε διόλου. Άφού άδειαζε τό φλιντζάνι της, σφάλιζε τα ματάκια της γλυκά, νάναπαφτῆ κομμάτι. Στο μεταξύ, ο 'Αντρέας τοίμασε τό μάθημά του της άθριανής. Τό λοιπό, σά να μην είτανε έρβωστη, σά να δούλεβε σπίτι τους, κατά την παλιά του τη συνήθεια. Έπειτα, ξύπνησε η Κατινούλα, ήσυχη, χαρούμενη. Πήρε τη βαλίτσα τού ο 'Αντρέας, την άπόθεσε στο κρεβάτι του, άνοιξε τάρμακι, κουβάλησε τα πράματά του ένα ένα, τζστρωσε στο πάπλωμα, σήκωσε από τό τραπέζακι όπου έγραφε τις πένες, τούς καντυλοφόρους, τα χαρτιά του, τα γυαλιά του, και προτού συγυρίση μίσχ στη βαλίτσα πράματα η χαρτιά, τζδνε όλα με την άράδα της Κατινούλας, να τα πιάση, να τ'άγγιξη, σά να τζβαζε στη θέση τους εκείνη. Δείγματα κι άφτά της αγάπης, βουδά ξεμολογήματα που η καρδιά του τό στοχαζότανε και που θα τζκονγε η καρδιά της.

Έτσι πέρασε η άπογεματιανή. Τό πρωί μονάχα, σά να έρεθίστηκε πάλε η φύσκα. Όταν την πλῆγιασε στις έξη, άκόμη λιγάκι νεδρική. Μα δε βάζε. Είχε παρόπονα με τούς γιατρούς, που άργούνε κι όλο άργούνε, που δε σου κάνουνε άμέσως εκείνο που σου χρειαζεται, που δοκιμάζουνε, λείει, και σάφανίζουε, και τα ξηγούσε τού 'Αντρέα μ' ένα ύφος ήμερο, με μιάν άντίληψη που πήγαινε τόντις στήψηλά, με μιάν άπλή φιλοσοφία που άπορούσε ο άθρωπος, ίπειδή νόμιζε άξαφνα πως οι δικοί του οι πόθοι, τόνειρό του μιάς ζωής κανονισμένης, μιζς γενικής καλητέρεψης τού κόσμου, ένα πρόγραμμα της υγείας, βγαίνανε από τα χείλια της Κατινούλας με τη σωστή τους έκφραση.

— «'Αφέντη μου, πρέπει, πρέπει να ορτιάσουμε ζωή καινούρια. Να, όπως φτείνετε και σεις για την άρχαία την Ελλάδα, για τό Σοφοκλή σας, για τό Φιλοκτήτη. Πρέπει, πρέπει να τη μάθουμε την έχιδνα της Χρύσας, ποιά είναι τό κάτω κάτω. Μα έδω καιρό θέλουμε, καιρό, γιατί πιο άρχαίοι κι από τούς άρχαίους είναι οι πατριώτες μας, πιο ριζωμένη μέσα μας η πρόληψη. Αν έβρισκε γιατρός, θα σπουδάξα καταβάθα την έπιστήμη. Δέ θα δοκιμάζα πάντα και πάντα. Θάβρισα. Είναι η έπιστήμη καθώς κ' η γίς που τη σκάφτουμε, που την όργώνουμε οι χωρικοί μας. Να όργώνουμε, για να ξανα-νιάνω.»

Τά τελεφεταία τά λόγια τόν ταράζανε. 'Η Κατινούλα έννοούσε πως συχνά οι γιατροί δεν προσέχανε, κι αλήθεια, ως και στην Κλινική τού κ. Σεβιλῆ, παρατήρησε ο 'Αντρέας πως μερικά σπουδαία σά να τάμελούσανε, άφού άναγκάστηκε ο ίδιος να της αλλαξοδέση την πληγή της, που έμνησκε ξεσκιπαστη και τό λυμένο τό δέσιμο μπορούσε νάφηση τό μολεμένο από τη φύσκα τό νερό, νάνεβῆ άξαφνα ως εκεί άπάνω. Χάρηκε ο καημένος που την έλλαξόδενε σαν και πρώτα, είδε όμως με φρίκη του στη ράχη της Κατινούλας μαδρίλες και σπυριά που κένενας δε συλλογίστηκε ούτε να τα νοιαστή ούτε κένε να τα πλύνη. Τό είπε της Βιχτώριας κ' η Βιχτώρια θύμωσε. Με τό θυμό της κατάφερε να ζαλλήνη, να συλῆση την Κατινούλα, που η καημένη κι από φυσικό της αγαπούσε την ειρήνη, φοδόνε μήπως πειράξη κ' ένα παιδί, μήπως πειραχτῆ κ' ένα παιδί ζαιτίας της. Άπό τότες ο 'Αντρέας έκαμε άπόφαση πως είτε στο Παρίσι γυρίσουνε, είτε, αν είναι άδύνατο άκόμη να βγῆ στο ταξίδι, μείνη στο Μπ... κάνα δυό μήνες η Κατινούλα, τάποφάσιε πια πως μόνη της είγουρο δε θα είναι, πως θῆναι μαζί της κι άφτός. (άκολουθεί)